

OLIPA KERRAN
SÄRKYNYT
SYDÄN



STEPHANIE GARBER

WSOY



STEPHANIE GARBERILTA
AIEMMIN ILMESTYNYT:

Caraval
Valenda
Finale



OLIPA
KERRAN
SÄRKYNYT
SYDÄN

STEPHANIE
GARBER

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



Englanninkielinen alkuteos
ONCE UPON A BROKEN HEART

Copyright © 2021 by Stephanie Garber. All rights reserved.
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2022
Werner Söderström Osakeyhtiö

Karttakuva: Virginia Allyn

ISBN 978-951-0-48425-8

Painettu EU:ssa

*Kaikille,
jotka ovat joskus tehneet tyhmyyksiä
särkyneen sydämen vuoksi.*



Tervetuloa Mä...
Täällä ov...

Fortunan linna

Susilinna

Satama

TÄVÄÄN POHJOLAAN TARINAT



Merenneito
ja helmet

Hautausmaa

Tornit

Kaaoksen
maanalainen valtakunta

Meridiaanin keisarikunta



Varoituksia ja enteitä

Puodin ulkopuolella riippuva kello tajusi jo tulijan askeluksesta, että hän tuottaisi vielä harmia. Kelloilla on erinomainen kuulo, mutta tämä pieni kilistin olisi kyllä pannut ilmankin merkille, miten räimivästi pröystäilevät kellonvitjat kalisivat nuorukaisen lanteilla ja miten hänen pyrkimyksensä astella korskeasti rahisutti ja naarmutti Maximilianin kuriositeettien, oikkujen & kummien lattiaa.

Nuorukainen ajaisi vielä kaupassa työskentelevän tytön perikaatoon.

Kello oli yrittänyt varoittaa tyttöä. Se oli kilahtanut kokonaista kaksi sekuntia ennen kuin poika avasi oven. Myyjätär oli siitä poikkeuksellinen, että hän oli elänyt koko elämänsä kuriositeettien keskellä – ja kello oli jo kauan ounastellut, että tyttö itsekin oli kuriositeetti, joskin hänen laatuunsa oli vaikea määrittellä.

Tyttö tiesi, että esineissä piili usein salaisia ominaisuuksia ja että kelloilla oli kuudes aisti joka ihmisiltä puuttui. Ikävä kyllä hän myös uskoi toivoon, satuihin ja rakkauteen ensi silmäyksellä ja oli taipuvainen tulkitsemaan kellon kilinän väärin. Tänäpä kello oli melko varma, että tyttö oli kuullut sen varoitussoiton. Mutta kun tyttö puhui nuorukaiselle, hänen äänessään oli innostunut sävy, josta saattoi päätellä, että hän piti kellon ennenaikaista soittoa pikemminkin suotuisana kuin pahana entenä.

I OSA



Tarina Evangeline Foxista



Kuiskaussanomats

MISSÄ SYDÄMENSÄ SÄRKENEET NYT RUKOILEVAT?

Kutlass Knightlinger

Herttaprinssin kirkon ovi on kadonnut. Temppelealueen suosituimpiin kuuluvan kirkon seinästä on viime yön aikana haihtunut jäljettömiin kaikkien tuntema sisään-

käynti, joka oli maalattu särkyneen sydämen verenpunalla, ja sen paikalla on läpätunkematon marmori. Nyt kirkkoon on mahdotonta päästä –

Evangeline työnsi kaksi viikkoa vanhan lehden kukallisen hameensa taskuun. Kurjan kujan päässä näkyvä ovi oli lähes liian matala jopa hänelle, eikä se suinkaan loistanut kauniin verenpunaisena vaan päinvastoin lymyili ruostuneen metalliristikon takana, mutta hän olisi pannut vaikka isänsä kuriositeettikaupan pantiksi, että tässä kadonnut ovi nyt oli.

Temppelialueella ei ollut mitään muuta yhtä rumaa. Siellä sisäänkäynteihin kuului koristeellisia puukaiverruksia, komeita pylväikköjä, lasikatoksia ja kultaisia avaimenreikiä. Isä oli ollut uskon mies mutta tavannut silti sanoa, että kirkot ovat kuin vampyyreja – ei niitä ole tarkoitettu hartauden harjoittamiseen, vaan niiden tehtävä on viekoitella ja virittää ansoja. Tämä ovi oli kuitenkin erilainen. Tämä ovi oli pelkkä karkea puulevy, josta puuttui kahva ja jonka valkoinen maali oli halkeillut.

Tämä ovi halusi pysyä piilossa.

Evangelinelta se ei kyennyt salaamaan todellista luontoaan.

Sen rosainen muoto oli heti tuttu. Se oli toiselta reunalta kaartuva, toiselta rikki revitty: särkyneen sydämen puolikas, Herttaprinssin tunnus.

Vihdoin.

Jos toivo on kuin siipipari, Evangelinen siivet alkoivat juuri nyt avautua, valmistautua lentoon. Hän oli kolunnut Valendan kaupunkia kahden viikon ajan ja löytänyt lopultakin etsimänsä.

Kun hänen äsken taskuun työntämässään juorulehdessä oli kerrottu Herttaprinssin oven katoamisesta, harva oli osannut epäillä taikuutta. Juttu oli uuden skandaalijulkaisun ensimmäinen, ja kaikki sanoivat että se oli silkkaa huijausta jolla yritettiin haalia tilauksia. Eiväthän ovet noin vain voi kadota.

Evangeline uskoi, että kyllä ne voivat. Hänestä juttu ei vaikuttanut tekaistulta, hän ajatteli että se oli vihje ja että vihjettä seuraamalla hän voisi vielä pelastaa sydämensä ja pojan, jolle se kuului.

Myönnettäköön, ettei hän ollut juuri törmännyt taikuuteen isän puodin ulkopuolella, mutta se ei horjuttanut hänen uskoaan siihen. Hänen isänsä Maximilian oli aina puhunut taikuudesta kuin se olisi ehdottoman todellista. Ja äiti oli ollut kotoisin Mahtavasta Pohjolasta, missä sadut ja historia olivat yhtä ja samaa. *Kaikissa tarinoissa on sekä totta että tarua*, äidillä oli ollut tapana sanoa. *Olennaista on se, millä tavalla me niihin uskomme.*

Evangelinella oli kyky uskoa sellaiseen, mitä muut pitivät vain

myytteinä – muun muassa kuolemattomiin Kohtaloihin.

Hän avasi metalliristikon. Ovessa ei ollut lukkoa, ja hän joutui ujuttamaan sormensa kapeaan rakoon rosoisen reunan ja likaisen kiviseinän väliin.

Reuna nipisti yhtä sormea niin että esiin pulpahti veripisara, ja hän oli kuulevinaan oven säröilevän äänen: *Tiedätkö mihin olet astumassa? Täällä särjet vain sydämesi.*

Hänen sydämensä oli jo särkynyt. Hän tiesi myös, millaiseen vaaraan antautui. Hän näet tiesi Kohtaloiden kirkkojen säännöt:

Lupaa aina vähemmän kuin olet valmis antamaan, sillä Kohtalot ottavat kuitenkin enemmän.

Älä käy kauppa useamman kuin yhden Kohtalon kanssa.

Äläkä missään nimessä ikinä rakastu Kohtaloon.

Kuolemattomia Kohtaloita oli kuusitoista, ja ne olivat mustasukkaisia ja omistushaluisia. Ne olivat kadonneet vuosisatoja sitten, mutta ennen sitä ne olivat tarinan mukaan pitäneet osaa maailmasta vallassaan taikuudella, joka oli julmaa siinä missä ihmeellistäkin. Ne eivät koskaan rikkoneet solmimaansa sopimusta mutta satuttivat usein ihmisiä joita auttoivat. Silti melkein kaikki – jopa ne jotka pitivät Kohtaloita pelkkinä myytteinä – ajautuivat jossain elämänsä vaiheessa sellaiseen epätoivoon että rukoilivat niitä.

Kohtaloiden kirkot olivat aina herättäneet Evangelinessa uteliaisuutta, mutta toisaalta hän tiesi miten ailahtelevaisia Kohtalot ja niiden sopimukset olivat ja oli siksi karttanut niiden temppeleitä. Kaksi viikkoa sitten hän oli kuitenkin itse ajautunut juuri sellaiseen epätoivoon, josta tarinat varoittelivat.

”Pyydän”, hän kuiskasi nyt sydämenmuotoiselle ovelle, ja hänen äänestään huokui sama hurja, kolhittu toivo joka oli johdattanut hänet tänne. ”Tiedän että olet viekas kapistus. Mutta itsehan sinä näyttädyit minulle. Päästä minut sisään.”

Hän nykäisi ovea vielä kerran.

Tällä kertaa se avautui.

Evangeline astui sisään sydän jyskyttäen. Etsiessään kadonnutta ovea hän oli lukenut, että Herttaprinssin kirkon tuoksu oli jokaiselle kävijälle oma. Siellä kuulemma tuoksui kunkin tulijan suurin suru.

Mutta kun Evangeline astui viileään temppeleihin, sen ilma ei muistuttanut häntä Lucista – ei siellä tuoksahtanut mokkanahka eikä vetiveriaheinä. Kirkon pimeään oviaukon henkäys oli hieman makea ja metallinen: siinä tuntui omena ja veri.

Evangelinen käsivarret nousivat kananlihalle. Täällä ei ollut jälkeäkään pojasta, jota hän rakasti. Ilmeisesti hänen lukemansa selonteko oli ollut virheellinen. Hän ei kuitenkaan kääntynyt pois. Kohtalot eivät olleet pyhimyksiä eivätkä vapahtajia, sen hän tiesi, mutta kenties Herttaprinssi olisi muita myötätuntoisempi.

Hän astui peremmälle kirkkoon. Kaikki siellä oli hätkähdyttävän valkoista. Valkoisia mattoja, valkoisia kynttilöitä, valkoisia penkkejä joiden puu oli valkoista tammea, valkoista haapaa ja valkoista halkeillutta koivua.

Hän käveli sekalaisten valkoisten penkkirivien ohi. Ne olivat saattaneet joskus olla upeita, mutta nyt niistä puuttui jalkoja, niiden tyynyt olivat riekaleina ja niiden istuimet olivat särkyneet.

Rikki.

Rikki.

Rikki.

Ei ihme, ettei ovi ollut halunnut päästää häntä sisään. Ehkä kirkko ei ollutkaan pahansuopa vaan pikemminkin surullinen – Hiljaisuuden särki kova risahdus.

Evangeline kiepahti ympäri ja oli vähällä päästää huudon.

Kaukana varjoisassa nurkassa näkyi nuori mies, joka ilmeisesti suoritti jonkinlaista katumusharjoitusta. Hänen päänsä oli painuk-sissa, kultaiset hiukset riippuivat kasvoilla, ja hän raastoi viininpu-naisen päällystakkinsa hihoja.

Evangelinen sydän muljahti, kun hän katsoi nuorukaista. Teki mieli kysyä, tarvitsiko hän apua. Mutta toinen oli varmasti valinnut syrjäisen nurkan saadakseen olla rauhassa.

Ja aikakin oli vähissä.

Kirkossa ei ollut kelloja, mutta silti Evangeline oli kuulevinaan viisarin tikityksen, joka kertoi että kallisarvoiset minuutit kuluivat ja Lucin häät alkaisivat pian.

Hän kiiruhti laivaa pitkin kohti apsisista, jossa ei ollut kolhiutuneita penkkejä vaan hohtava marmorikoroke. Koroke oli tahraton ja lukemattomien mehiläisvahakynttilöiden valaisema, sen ympärillä oli neljä pystyuurteista pylvästä ja sillä seisoi luonnollista kokoa suurempi Herttaprinssin patsas.

Evangeline niskaa kihelmöi.

Hän tiesi, miltä Herttaprinssi tarinoiden mukaan näytti. Kohtalon korttipakasta, jonka ennustuskortteihin kaikki Kohtalot oli kuvattu, oli viime aikoina tullut suosittu myyntiartikkeli isän kaupassa. Herttaprinssin kortti edusti onnetonta rakkautta, ja prinssi esitettiin siinä traagisen komeana nuorukaisena, jonka loistavan sinisistä silmistä norui kyyneliä, yhtä punaisia kuin nyrpeää suupieltä tahraava veri.

Hohtava patsas ei itkenyt verikyyneliä. Mutta sen kasvoissa oli häikäilemätöntä kauneutta, kuten sopii odottaakin puolijumalalta, jonka suudelma vie hengen. Prinssin marmorihuulet olivat vääntyneet moitteettomaan ivahymyyn, jonka olisi pitänyt näyttää kylmältä, kovalta ja terävältä, mutta täyteläisessä alahuulessa oli aavistus pehmeyttä – sen mutru oli kuin kuolettava kutsu.

Tarinoiden mukaan Herttaprinssi ei kyennyt rakastamaan, koska hänen sydämensä oli kauan sitten lakannut sykkimästä. Vain yksi ihminen saisi sen taas eloon: hänen elämänsä rakkaus. Sanottiin, että prinssin suudelma oli kohtalokas kaikille muille paitsi hänelle, että tuo nainen oli prinssin ainoa heikko kohta ja että häntä etsiesään prinssi oli jättänyt jälkeensä vainajien vanan.

Evangeline ei voinut kuvitella traagisempaa elämää. Herttaprinssi oli varmasti Kohtaloista se, joka ymmärtäisi hänen tilannettaan.

Evangeline näki, että patsas puristi eleganteissa marmorisormisaa käsivarren paksuista tikaria. Sen terä osoitti kivistä uhrimaljaa,

jonka alla lepatti valkoisten liekkien kehä. Maljan kylkeen oli kai-verrettu sanat: *Veripisara rukouksesta.*

Evangeline veti syvään henkeä.

Tätä varten hän oli tänne tullut.

Hän painoi sormensa tikarinkärkeen. Terävä marmori lävisti ihon, ja sormesta pisaroi verta, joka sihisi ja kihisi ja täytti ilman metallisella ja makealla tuoksulla.

Evangeline oli vähän toivonut, että tämä uhri saisi aikaan jotain maagista. Että patsas heräisi eloon tai että kirkossa kajahtaisi Hert-taprinssin ääni. Mutta kynttilänliekkejä lukuun ottamatta mikään ei liikkunut. Tuskainen nuorukainenkin oli nyt hiljaa. Evangeline oli yksin patsaan kanssa.

”Hyvä – prinssi”, hän aloitti epäröiden. Hän ei ollut koskaan rukoillut Kohtaloa eikä halunnut nyt tehdä virheitä. ”Olen täällä, koska äiti ja isä ovat kuolleet.”

Hän sävähti. Ei hänen ollut näin pitänyt aloittaa.

”Piti sanoa, että molemmat vanhempani ovat menehtyneet. Menetin äitini pari vuotta sitten. Isä lähti viime kauden aikana. Nyt saatan menettää rakastettuni.

Luc Navarro –” Hänen kurkkuaan kuristi, kun hän lausui nimen ja näki mielessään Lucin vinon hymyn. Ehkei näin olisi käynyt, jos Luc olisi ollut rumempi tai köyhempi tai julmempi. ”Olemme tapailleet toisiamme salaa. Minulla oli suruaika. Vähän yli kaksi viikkoa sitten, samana päivänä kun meidän piti kertoa perheille rakkaudestamme, sisarpuoleni Marisol ilmoitti, että hän ja Luc ovat menossa naimisiin.”

Evangeline vaikenä ja sulki silmänsä. Muisto pani vieläkin pään pyörälle. Nopeat kihlaukset eivät suinkaan olleet harvinaisia. Marisol oli sievä, ja vaikka hän oli hillitty ja pidättyväinen, hän oli myös ystävällinen – paljon ystävällisempi kuin äitinsä Agnes. Mutta Evangeline ei ollut koskaan nähnyt Lucia edes samassa huoneessa Marisolin kanssa.

”Tiedän kyllä miltä tämä kuulostaa, mutta Luc rakastaa minua.

Luulen että joku on kironnut hänet. Hän ei ole puhunut kanssani kihlauksen julkistamisen jälkeen – ei suostu edes tapaamaan minua. Tämä on takuulla äitipuoleni tekosia, vaikka en tajuakaan miten hän asian hoiti.” Evangelinella ei varsinaisesti ollut mitään todisteita Agnesin noituudesta tai siitä että hän oli kironnut Lucin. Mutta varmasti äitipuoli oli saanut heidän kahden suhteen selville ja halunnut Lucin omalle tyttärelleen, samoin arvonimen, jonka Luc aikanaan perisi.

”Agnes on katsonut minua karsaasti isän kuolemasta saakka. Olen yrittänyt puhua Lucista Marisolin kanssa. En usko, että Marisol haluaisi tahallaan loukata minua vaikka Agnes ehkä haluaakin. Mutta kun avaan suuni, en saa sanoja ulos, ihan kuin ne olisivat kirottuja tai kuin minä olisin. Olen siis tullut pyytämään apua sinulta. Häät ovat tänään, ja sinun pitää estää ne.”

Evangeline avasi silmät.

Eloton patsas oli entisellään. Hän tiesi, etteivät patsaat yleensä liiku. Silti tuntui, että jotain sen olisi pitänyt tehdä – vaihtaa asentoa tai puhua tai kääntää marmorisilmiensä katsetta. ”Pyydän, sinähän ymmärrät sydänsuruja. Estä Lucia menemästä naimisiin Marisolin kanssa. Varjele sydäntäni särkymästä taas.”

”Voi että mikä nyhkyjuttu.” Laiska ääni kuului aivan läheltä, ja puhuja löi käsiään verkkaisesti kaksi kertaa yhteen.

Kaikki veri pakeni Evangelinen kasvoista. Hän kääntyi ja yllättyi täysin: puhuja oli nuorukainen joka oli äsken raastanut vaatteitaan kirkon perällä. Oli tosin vaikea uskoa, että he olivat yksi ja sama henkilö. Äsken poika oli selvästi ollut tuskissaan, mutta nyt näytti siltä kuin hän olisi repinyt surun itsestään kuten hihat takista, josta oli jäljellä pelkkiä riekaleita housuista repsottavan mustavalkoraidallisen paidan päällä.

Nuorukainen istui alttarin portailla pitkät, hoikat jalat suorina, nojaten veltosti pylväaseen. Hänen kultaiset hiuksensa olivat sekaisin, luonnottoman siniset silmät verestivät, ja suupieli värähteli, aivan kuin juuri mikään ei tuottaisi hänelle mielihyvää paitsi ehkä

äskeisen kaltaisten pienten loukkausten lausuminen. Hän näytti pitkästyneeltä, rikkaalta ja julmalta.

”Haluatko että nousen ja pyörähdän ympäri niin että näet minut kokonaan?” hän härnäsi.

Väri palasi oitis Evangelinen poskille. ”Tämä on kirkko.”

”Miten se mihinkään liittyy?” Nuori mies veti sulavalla liikkeellä puhtaanvalkoisen omenan riekaleisen viininpunaisen takkinsa povitaskusta ja puraisi sitä. Tummanpunaista mehua valui siroja kalpeita sormia pitkin hohtavan puhtaille marmoriportaille.

”Älä tee noin!” Huuto pääsi vahingossa. Evangeline ei ujostellut vieraita ihmisiä mutta vältti yleensä ajautumasta riitoihin heidän kanssaan. Nyt hän ei näköjään mahtanut itselleen mitään, tyyppi käyttäytyi niin huonosti. ”Käyttäydyt epäkunnioittavasti.”

”Ja sinä rukoilet apua kuolemattomalta, joka tappaa jokaisen jota suutelee. Ansaitseeko hän sinun mielestäsi kunnioitusta?” Ärsyttävä nuorukainen rytmitti lauseitaan isoilla puraisuilla.

Evangeline yritti olla kiinnittämättä häneen enempiä huomiota. Yritti tosissaan. Mutta tuntui kuin jokin kauhea taikuu olisi saanut hänet valtaansa. Olisi pitänyt marssia pois, mutta sen sijaan hän kuvittelikin, miltä tuntuisi jos muukalainen painaisi huulensa hänen huulilleen omenan sijaan, suutelisi häntä hedelmänmakuisella suullaan kunnes hän kuolisi tämän syliin.

Ei. Ei voi olla...

”Taas sinä tuijotat”, poika hyrisi.

Evangeline käänsi nopeasti katseensa marmoripatsaaseen. Vielä äsken yksistään sen huulet olivat saaneet hänen sydämensä pampaillemaan, mutta nyt se näytti ihan tavalliselta patsaalta, täysin elottomalta verrattuna julmaan nuorukaiseen.

”Omasta mielestäni olen kyllä paljon komeampi.” Yhtäkkiä poika oli ilmestynyt aivan Evangelinen viereen.

Evangelinen mahassa lepatteli perhosia. Pelokkaita perhosia. Hätäisiä siipiä, joiden vipatus sanoi, että lähde, juokse, pakene. Mutta hän ei pystynyt enää kääntämään katsettaan pois.

Läheltä nuorukainen oli ehdottoman komea ja paljon pitempi kuin Evangeline oli tajunnut. Pojan kasvoille levisi todellinen hymy, ja poskiin ilmestyi kaksi kuoppaa, jotka saivat hänet näyttämään enemmän enkeliltä kuin paholaiselta. Tosin enkelienkin kannattaisi varmaan olla varuillaan hänen kanssaan. Oli helppo kuvitella, miten hän välkäyttelisi hymykuoppiaan ja huijaisi enkeliltä siivet vain päästäkseen leikkimään niiden sulilla.

”Olet hän”, Evangeline kuiskasi. ”Olet Herttaprinssi.”

VIEKOITTELEVA UUSI ROMAANI CARAVALIN MAAGISESTA MAAILMASTA

”Häikäisevä sekoitus mysteerejä, romantiikkaa ja magiaa.”

– KAREN McMANUS, *YKSI MEISTÄ VALEHTELEE* -KIRJAN TEKIJÄ.

”Mehevästi kirjoitettu, erittäin kiehtova tarina.”

– KIRKUS REVIEWS

”Garber lumooa lukijat hienosti rakennetulla maailmallaan ja tutulla kiihkeällä romanttisuudella. Eloisa kerronta korostaa tarinan unenomaista tunnelmaa.”

– PUBLISHERS WEEKLY

”Rehevästä ja runollisesta Caraval-sarjastaan tunnetun Garberin lukijat tulevat ahmimaan joukolla tätä uutta sarjaa.

Jatko-osissa nähdään varmaan vielä vaikka mitä, sillä kirja raottaa ovea laajempaan maailmaan, joka herättää taatusti uteliaisuutta lukijoissa.”

– BOOKLIST

KAIKISSA TARINOISSA ON SEKÄ TOTTA ETTÄ TARUA.
OLENNAISTA ON SE, MILLÄ TAVALLA ME NIIHIN USKOMME.



www.wsoy.fi



9 789510 484258

N84.2

ISBN 978-951-0-48425-8